

Дапаможны біскуп Гродзенскай дыяцэзіі ў чарговую гадавіну біскупскай сакры – пра выхаванне маладога пакалення, пастырскі доўг і заданні, якія сёння стаяць перад Касцёлам у Беларусі. - **Ваша Эксцэленцыя, у лютым Вы адзначалі 3-ю гадавіну прыняцця біскупскай сакры. Гэты час быў багаты на розныя падзеі і сустрэчы. Якія з іх найбольш запамніліся і чым?**

- “За ўсё дзякуйце Пану”, – гаворыць у Святым Пісанні натхнёны аўтар. Таму з радасцю ўспамінаю асаблівы момант дотыку Пана Бога паўнотой святарства праз пастырскія далоні ксяндза біскупа Аляксандра Кашкевіча 1 лютага 2013 года і дзякую за чарговую гадавіну пасвячэнняў.

З таго моманту я не столькі змяніўся, колькі ўсвядоміў, што Пан Бог выбраў мяне і праз рашэнне папы Францішка прызначыў і зрабіў здольным да таго, каб ісці і абвяшчаць Евангелле. † Але я лічу, што значэнне мае не колькасць дзён, а сустрэчы з людзьмі, з канкрэтным чалавекам, які шукае дыялогу, хоча пазнаць Божую праўду. Будзь то ў касцёле, на катэхезе ці падчас спаткання хрысціянскай супольнасці.

Сярод найбольш значных падзей вылучу 2 спатканні з папам Францішкам: падчас пілігрымкі з семінарыстамі ў Рым і на Сусветных днях моладзі ў Кракаве. На іх я набраўся сіл, энергіі, узброіўся хрысціянскай надзеяй на будучыню. Усвядоміў, што каталіцкі Касцёл, хоць і плыве па вірлівым акіяне сучаснага жыцця, адшукае правільны шлях, таму што рулявым з’яўляецца Хрыстос. Гэта Ён вядзе нас і, нават калі людзі трохі сонныя, чувае ды прамаўляе: “Не бойцеся!”.

▣ - ▣ **Папа Францішак кажа, што біскуп павінен быць “пастырам з пахам авечак”, што значыць блізім да людзей. Вы вельмі часта сустракаецеся з вернымі, і, напэўна, добра ведаеце, чым жывуць людзі, з якімі праблемамі часцей за ўсё сутыкаюцца. Якія яны, вернікі Гродзеншчыны?**

- Прамаўляючы гэтыя словы, Святы Айцец меў на ўвазе, каб мы як пастыры жылі і былі з

людзмі штодзённа, ведалі, аб чым яны размаўляюць паміж сабой, якія тэмы і праблемы іх непакояць. Я стараюся справіцца з гэтай задачай, паколькі лічу, што спатканне з чалавекам вельмі важнае. Мне часта здараецца сустракацца з вернікамі, якія просяць канкрэтнай парады, пытаюцца, як паступіць у той ці іншай сітуацыі, а значыць, бачаць ува мне сапраўднага пастыра, які можа дапамагчы. Добра, што чалавек задае пытанні, не баіцца, ідзе, шукае адказы. І важна, каб людзі мелі такую мужнасць – затрымаць пастыра, што праходзіць побач, і пра нешта спытацца. Гэта і нас мабілізуе да таго, каб часцей спыняліся каля сваіх вернікаў.

Нядаўна я быў на “Вялікай размове з Прэзідэнтам” і больш даведаўся пра штодзённыя праблемы нашага народу, дзяржавы, грамадства. Меў нагоду паслухаць, чым жывуць людзі, да чаго імкнуцца, чым цікавяцца. Пытанні часцей за ўсё датычылі што- дзённых матэрыяльных спраў. Я прыйшоў да высновы, што заданнем на будучыню павінен стаць “перазапуск” мыслення людзей. Хлеб мы маем і да хлеба таксама, таму трэба звярнуць увагу на духоўныя справы, на выхаванне дзяцей і моладзі, на тое, каб у нашым паўсядзённым жыцці, у размове з іншым чалавекам было больш дабрыні, любові, мяккасці. Каб кожны, згодна з апостальскім пасланнем “Ідзіце і абвяшчайце свету Добрую Навіну”, на працы, на вучобе ці на лаўцы каля дома прамаўляў хаця б па адным слове з Евангелля (патроху, з дня ў дзень, каб гэта не адштурхоўвала, не было назойлівым). Наш свет і грамадства, бясспрэчна, змяніліся б у лепшы бок.

Я хацеў бы падзякаваць усім людзям добрай волі, якія маліліся за мяне, асабліва “М
Запрашаю ахвотных таксама адважыцца на такое важнае заданне – малітву за святаро

А калі казаць пра “згубленых авечак”, то што, на Ваш погляд, трэба рабіць, каб людзей, далёкіх ад Бога, становілася менш?

- Згубленых авечак у нашым грамадстве вельмі шмат. Многія выглядаюць прыгожа і молада, маюць рахунак у банку і аўтамабіль. Аднак, калі паглядзець на іх праз прызму Евангелля, навукі Хрыста і Божых заповедзей, можна заўважыць, што часам людзі, якімі мы захапляемся і якім нярэдка зайздросцім, з’яўляюцца менавіта тымі згубленымі авечкамі.

Як іх паклікаць? Хіба ж не сілком. Часам, канешне, хочацца, каб пасля аднаго казання ці катэхезы сотня або нават тысяча чалавек адразу навярнулася. Аднак у такой сітуацыі найлепшым настаўнікам і паказальнікам з’яўляецца Пан, які ідзе па адну авечку, каб вярнуць яе. Кожны чалавек мае сваю дарогу да Бога, асабліва калі ён ужо быў на гэтай дарозе, але сышоў з яе. Трэба, каб ён не баяўся вярнуцца на шлях, які, на жаль, не заўсёды лёгка, не заўсёды высланы ружамі. Трэба, каб зразумеў, што на Божым шляху душа знаходзіцца ў бяспецы, і чалавек ніколі не застаецца ў адзіноце, паколькі Хрыстос вядзе яго.

Вы адказваеце за працу з моладдзю пры Канферэнцыі Каталіцкіх Біскупаў у Беларусі. Ці ёсць, на Вашу думку, у сённяшніх маладых католікаў патэнцыял, які можна выкарыстоўваць для рэалізацыі ідэй хрысціянства?

Біскуп Юзаф Станеўскі: “Абвяшчаць Евангелле – абавязак усіх вернікаў”

Аўтар: Кінга Красіцкая
12.02.2017 00:00

